

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa P. T. C. Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z udziałem zainteresowanej: N. Spółki Akcyjnej w W.

o zmianę umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2013 r.,

na skutek skarg kasacyjnych strony pozwanej i strony zainteresowanej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 czerwca 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P. T. C. Spółki Akcyjnej w W. oraz N. Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwoty po 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 29 czerwca 2012 r., oddalił apelacje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) oraz N. S.A. w W. (zainteresowany) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 2 marca 2011 r.

Wyrokiem tym Sąd pierwszej instancji uchylił decyzję Prezesa Urzędu z dnia 21 stycznia 2009 r. zmieniającą umowę między zainteresowanym a P. T. C. Sp. z

o.o. (powód) o dostępie telekomunikacyjnym w zakresie stawek za zakończenie połączeń w publicznej sieci telefonicznej powoda. Decyzja ta wprowadziła stawki opłat w rozliczeniach między powodem a zainteresowanym zgodnie z decyzją MTR 2008. Zasadniczym powodem uznania odwołania powoda za zasadne było nieprzeprowadzenia postępowania konsultacyjnego. Ponadto w sprawie nie zostały spełnione przesłanki pominięcia trybu konsultacji, przewidziane w art. 17 Prawa telekomunikacyjnego.

Prezes Urzędu i zainteresowany zaskarżyli wyrok Sądu Okręgowego apelacjami.

Oddalając apelację Prezesa Urzędu i zainteresowanego od wyroku Sądu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny wskazał, że najistotniejszą kwestią w tej sprawie jest uchylenie prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 10 listopada 2010 r. decyzji MTR 2008. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie może budzić wątpliwości, że uchylenie tej decyzji wywiera skutek *ex tunc*. Nie można porównywać skutków decyzji uchylanych przez sąd powszechny w ramach postępowania z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu toczącego się według reguł postępowania cywilnego i decyzji uchylanych w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tryby przewidziane w art. 145 k.p.a., 154 k.p.a., 155 k.p.a., 161 i 162 k.p.a. prowadzą do uchylenia decyzji z mocą *ex nunc*, natomiast art. 156 k.p.a. przewiduje możliwość stwierdzenia nieważności decyzji z mocą *ex tunc*. Decyzja Prezesa Urzędu zaskarżona w niniejszej sprawie nie jest decyzją ostateczną, lecz wywołuje skutki prawne w obrocie w okresie postępowania sądowego w wyniku nadania jej rygoru natychmiastowej wykonalności. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie ma możliwości stwierdzenia nieważności decyzji, natomiast uchylenie decyzji w postępowaniu przed tym sądem nie powoduje przekazania sprawy Prezesowi Urzędu do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu Okręgowego nie ma bowiem charakteru orzeczenia kasatoryjnego. Uchylenie decyzji MTR 2008 z powodu braku przeprowadzenia postępowania konsultacyjnego wywiera skutek *ex tunc*. Wobec tego każda kolejna decyzja wydana w oparciu o tę uchyloną decyzję musi być uznana za decyzję podjętą bez podstawy prawnej, a zatem podlegającą jednemu przewidzianemu przez przepisy prawa procesowego

rozstrzygnięciu – uchyleniu. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest zatem prawidłowe, zaś rozpoznanie pozostałych zarzutów apelacyjnych jest zbędne.

Prezes Urzędu i zainteresowany zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego skargami kasacyjnymi w całości.

Prezes Urzędu zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie za podstawę orzekania stanu faktycznego i prawnego z chwili zamknięcia rozprawy, a nie z chwili wydania decyzji; art. 385 w związku z art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji Prezesa Urzędu jako bezzasadnej z powodów wskazanych w uzasadnieniu wyroku; art. 7 w związku z art. 87 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. poprzez uznanie, że decyzja Prezesa Urzędu z dnia 22 października 2008 r. stanowiła podstawę prawną decyzji Prezesa Urzędu z dnia 21 stycznia 2009 r.; art. 17 Prawa telekomunikacyjnego poprzez uznanie, że nie zachodził wyjątkowy przypadek wymagający pilnego działania ze względu na bezpośrednie i poważne zagrożenie konkurencyjności lub interesów użytkowników.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jako zagadnienie prawne Prezes Urzędu wskazał problem „czy w świetle art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. uzasadnione jest przyjęcie, iż prawomocne uchylenie przez sąd powszechny decyzji Prezesa Urzędu zobowiązującej przedsiębiorcę do dostosowania stawki z tytułu zakańczania połączeń głosowych w jego publicznej sieci telefonicznej do określonego w tej decyzji poziomu z uwagi na to, że nie zostało przeprowadzone postępowanie konsultacyjne, o którym mowa w art. 15 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego, ma skutek *ex tunc*, czy też *ex nunc*”. Prezes Urzędu powołał się także na potrzebę wykładni przepisów, tj. art. 316 § 1 k.p.c. - czy w sprawach z odwołań od decyzji Prezesa Urzędu sąd za podstawę orzekania powinien uznać stan faktyczny i prawny z chwili orzekania, czy też z chwili wydania decyzji.

Zainteresowany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 385 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/21 ramowej; art. 316 § 1 k.p.c.; art. 6 w związku z art. 20 dyrektywy 2002/21 poprzez zastosowanie art. 15 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego, art. 18 PT oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21, art. 6, 7 ust. 3 oraz art. 20 dyrektywy 2002/21

oraz art. 18 Prawa telekomunikacyjnego, art. 1 ust. 1, art. 6, art. 7 ust. 3 oraz art. 20 dyrektywy 2002/21 oraz art. 18 Prawa telekomunikacyjnego, a także art. 18 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zainteresowany powołał się na występowanie w sprawie 21 zagadnień prawnych oraz na potrzebę wykładni art. 18 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21 w zakresie znaczenia, jakie należy nadać sformułowaniu „może mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

Powód w odpowiedziach na obie skargi kasacyjne wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia ich do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne sformułowane w skardze Prezesa Urzędu dotyczy kwestii, czy prawomocne uchylenie decyzji Prezesa Urzędu zobowiązującej przedsiębiorcę do dostosowania stawki z tytułu zakańczania połączeń głosowych w jego publicznej sieci telefonicznej do określonego w tej decyzji powodu, z uwagi na to, że nie zostało przeprowadzone postępowania konsultacyjne, o którym mowa w art. 15 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego, ma skutek *ex tunc*, czy też skutek *ex nunc*.

Zagadnienie to nawiązuje wprost do zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Dotyczy także interesującego problemu prawnego. Mimo to nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego sprawy. Kwestia, czy uchylenia opisanej powyżej decyzji wywołuje skutki *ex nunc* czy *ex tunc* nie ma znaczenia dla ewentualnego rozstrzygnięcia o prawidłowości zaskarżonego wyroku. Orzeczenie to opiera się bowiem na założeniu, zgodnie z którym uchylenia decyzji Prezesa Urzędu może rzutować na postępowanie sądowe z odwołań od późniejszych decyzji Prezesa Urzędu, w których Prezes Urzędu kształtował stosunki umowne między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w oparciu o obowiązki nałożone na powoda we wcześniejszej decyzji. Ten problem prawny stanowi zaś odpowiednik problemu decyzji zależnej. Skoro zaś w odniesieniu do skutków stwierdzenia nieważności decyzji, na której

oparto inną decyzją zależną, Naczelny Sąd Administracyjny przyjmuje, że stwierdzenie nieważności decyzji podstawowej może stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji zależnej, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa (uchwała NSA z dnia 13 listopada 2012 r., I OPS 2/12), dopuszczalne jest przyjęcie rozumowania wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym uchylenie decyzji podstawowej w postępowaniu z zakresu regulacji komunikacji elektronicznej może uzasadniać uchylenie decyzji zależnej wydanej w oparciu o decyzję podstawową.

Należy bowiem zważyć, że decyzja Prezesa Urzędu wydana w niniejszej sprawie kształtowała treść umowy między powodem a zainteresowanym – jak wynika to wprost z jej sentencji – „zgodnie z decyzją Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 22 października 2008 r.”. Z uzasadnienia decyzji wynika, że decyzją z dnia 22 października 2008 r. (decyzja MTR) Prezes Urzędu nałożył na powoda obowiązek dostosowania stawki z tytułu zakańczania połączeń głosowych w publicznej ruchomej sieci telefonicznej powoda do określonego poziomu zgodnie z wyznaczonym przez Prezesa Urzędu harmonogramem. Decyzji MTR nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Na tej podstawie w zaskarżonej decyzji Prezes Urzędu uznał, że na powodzie od 1 stycznia 2009 r. ciążyły określone obowiązki wynikające z decyzji MTR 2008. Jeden z tych obowiązków został zaś nałożony na powoda na mocy zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji w celu zapewnienia realizacji postanowień decyzji MTR 2008.

W przekonaniu Sądu Najwyższego późniejsze uchylenie decyzji MTR 2008, jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, może wywołać różnego rodzaju reperkusje na etapie postępowania sądowego z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, mocą której umowa łącząca powoda z zainteresowanym została władczo zmieniona przez organ regulacji w taki sposób, jaki wynikał z decyzji MTR 2008. Odpadła bowiem podstawa, na której wydano zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję. Decyzja MTR 2008 stanowiła pierwotne źródło obowiązku skonkretyzowanego w decyzji wydanej w niniejszej sprawie.

Akceptacja stanowiska Prezesa Urzędu, zgodnie z którym ze względu na konstytutywny charakter decyzji MTR 2008 jej ewentualne uchylenie w postępowaniu sądowym nie rzutowałoby na byt kolejnych decyzji zależnych od

decyzji MTR 2008 oznaczałoby, że organ regulacji komunikacji elektronicznej może w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji MTR 2008 oraz w samej decyzji zachowywać się w dowolny sposób, ignorując jakiegokolwiek postanowienia prawa wiedząc, że nawet w przypadku uchylecia takiej decyzji będzie mógł wprowadzić jej treść do umów między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi za pomocą decyzji *de facto* wykonujących obowiązki przewidziane w decyzji MTR 2008.

Powyższe zagadnienie nie ma jednak związku z problemem prawnym dotyczącym skuteczności *ex tunc* lub *ex nunc* wyroku uchylającego decyzję Prezesa Urzędu. Skoro nawet stwierdzenie nieważności decyzji nie powoduje absolutnego przywrócenia pierwotnego stanu prawnego (uchwała NSA z dnia 23 kwietnia 2008 r., II GPS 1/08), lecz służy dopiero usunięciu szeregu następstw obowiązywania decyzji dotkniętej taką wadą (wyrok SN z dnia 11 października 2007 r., III UK 53/07; uchwała SN z dnia 31 marca 2011 r., III CZP 112/10), tak uchylenie decyzji Prezesa Urzędu przez Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Sąd Apelacyjny nie znosi skutków wywołanych przez taką decyzję, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 108 k.p.a. lub, która była natychmiast wykonalna z mocy prawa.

W przekonaniu Sądu Najwyższy w obecnym składzie nie zachodzi potrzebna wykładni art. 316 § 1 k.p.c. Z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym zakresie wynika, że przepis art. 316 § 1 k.p.c. powinien być stosowany w sprawach z zakresu regulacji z uwzględnieniem specyfiki tych spraw. Odwołanie przedsiębiorcy od decyzji Prezesa Urzędu inicjuje postępowanie sądowe między przedsiębiorcą a regulatorem, które dotyczy legalności i celowości (zasadności) wydanej przez Prezesa Urzędu decyzji. Podstawę decyzji stanowią określone ustalenia faktyczne oraz stan prawny, w ramach którego Prezesowi Urzędu przysługują określone kompetencja. Co prawda ustalenia faktyczne leżące u podstaw wydania zaskarżonej decyzji mogą być uzupełniane w toku postępowania sądowego w zależności od inicjatywy dowodowej stron, jednakże cezurę dla ustalenia stanu faktycznego sprawy (stan rynku oraz zidentyfikowane przez Prezesa Urzędu problemy w jego działaniu wymagającej interwencji) stanowi data wydania decyzji. Analogicznie przedstawia się kwestia stanu prawnego, według którego oceniana jest legalność i celowość decyzji, chyba że z przepisów

przejściowych wynikają odmienne unormowania w tym zakresie. Z tego względu w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10 wspomniano o konieczności stosowania art. 316 § 1 k.p.c. z uwzględnieniem specyfiki spraw telekomunikacyjnych. W sprawach tego rodzaju Prezes Urzędu decyzją regulacyjną lub rozstrzygającą spór między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi kształtuje ich obowiązki lub prawa. Orzeczenie sądowe wydane w ramach postępowania odwoławczego zatwierdza zaś to rozstrzygnięcie Prezesa Urzędu, modyfikuje je bądź uchyla decyzję.

Mając na względzie okoliczność, że stosowanie art. 316 § 1 k.p.c. nie zostało wyłączone w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji, fakt wydania w toku postępowania sądowego decyzji administracyjnych, rzutujących na rozstrzygnięcie sprawy rozpoznawanej przez sąd traktowany jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako okoliczność, którą należy brać pod uwagę przy rozpatrywaniu sprawy z odwołania od decyzji organów ochrony konkurencji lub regulacji, dlatego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., III SK 40/09 uwzględniono wydanie przez Prezesa Urzędu decyzji nakładającej na przedsiębiorcę obowiązek zachowania, które wcześniej Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktykę ograniczającą konkurencję i wydał nakaz zaniechania. Kierując się dyspozycją art. 316 § 1 k.p.c. należało zmienić decyzję organu antymonopolowego z decyzji uznającej praktykę za ograniczającą konkurencję i nakazującą jej zaniechanie na decyzję uznającą praktykę za ograniczającą konkurencję i stwierdzającą jej zaniechanie.

Analogicznie należy traktować uchylenie w toku postępowania sądowego decyzji Prezesa Urzędu, na podstawie której kształtowane są obowiązki przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w kolejnych decyzjach, w sytuacji gdy do uchylenia decyzji doszło z powodów rzutujących na dopuszczalność lub prawidłowość ukształtowania obowiązków regulacyjnych w pierwotnej decyzji, na której z kolei bazują decyzje późniejsze. Jeżeli w toku postępowania odwoławczego okaże się, że decyzja wcześniejsza była wadliwa, a to właśnie ta decyzja stanowiła pierwotne źródło obowiązków, których konkretyzacja w późniejszej decyzji sprowadza się do nakazu wykonania obowiązków ustanowionych we wcześniejszej

decyzji, zasadne jest przyjęte przez oba sądy założenie, zgodnie z którym odpadła podstawowa przesłanka wydania decyzji zaskarżonej w niniejszej sprawie.

Skarga kasacyjna zainteresowanego również nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dlatego ustawodawca w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Uczynienie zadość temu wymogowi polega na przedstawieniu wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności (z uwzględnieniem katalogu ustawowych przesłanek) uzasadniają uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Na etapie przedsądu ocenie podlegają jedynie wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w przypadku wskazania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także – w uzasadnieniu wniosku – przedstawić odpowiednią juretyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu, przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zagadnienie prawne powinno zaś bazować na konkretnym przepisie wskazanym w jego treści oraz pozostawać w związku ze

sprawą i wnoszoną skargą kasacyjną (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 33/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 37/12).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej zainteresowanego w oczywisty sposób nie spełnia tych wymogów. Przede wszystkim należy podkreślić, że o występowaniu publicznoprawnej potrzeby rozpoznania skargi nie świadczy sformułowanie kilkudziesięciu (21) szczegółowych problemów prawnych, lecz odpowiedni wywód, za pomocą którego skarżący zamierza przekonać Sąd Najwyższy o potrzebie rozstrzygnięcia dostrzeżonych przez niego problemów prawnych. Tymczasem jako wywodu jurydycznego zbliżonego do wymogów stawianych w orzecznictwie Sądu Najwyższego pytaniom prawnym przedkładanym przez Sądy drugiej instancji, nie można traktować uzasadnienia przybierającego postać hasłowej i skrótowej wyliczanki, w której 1) wypunktowane jest stanowisko Sądu drugiej instancji w kwestii objętej zakresem przedmiotowym danego problemu prawnego („Sąd Apelacyjny oddalił apelacje m.in. stwierdzając naruszenie art. 18 Prawa telekomunikacyjnego, pomimo jego niezgodności z dyrektywą ramową”; 2) przedstawiono przekonania wnoszącego skargę kasacyjną (np.: zgodnie z dyrektywą ramową ma ona na celu harmonizację ram prawnych; dyrektywa określa procedury zmierzające do zapewniania zharmonizowanego stosowania uregulowań prawnych; jedną z tych procedur jest postępowanie konsolidacyjne, które nie powinno być prowadzone przy rozstrzygnięciu sporu między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi; państwa członkowskie nie powinny stosować przepisów krajowych, które są niezgodne z przepisami dyrektywy ramowej przewidującej harmonizację pełną; nie powinien być stosowany przepis art. 18 Prawa telekomunikacyjnego, który rozszerza kompetencje KE i innych krajowych organów regulacyjnych); 3) punktowo przedstawiono kwestię doniosłości prawnej (w praktyce sądowej nie rozstrzygnięto, czy dyrektywa ramowa w zakresie procesu przewiduje harmonizację pełną; rozstrzygnięto jedynie, że dyrektywa ramowa i dyrektywa o usłudze powszechnej nie przewidują pełnej harmonizacji w kwestia związanych z ochroną konsumenta, odpowiedź na pytanie o rodzaj harmonizacji determinuje kwestię naruszenia przepisów krajowych, w art. 18 Prawa telekomunikacyjnego przyznano uprawnienia

KE i innym organom regulacyjnym do opiniowania wszystkich decyzji rozstrzygających indywidualne spory między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi).

Z kolei w przypadku powołania się na potrzebę wykładni krajowych przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w świetle prawa unijnego, to jest na przesłankę art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ma obowiązek określenia przepisów wymagających wykładni oraz wskazania poważnych wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i powołane tam orzecznictwo). Wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy opisać, wskazując argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Nadto należy przedstawić własną, odpowiednio uzasadnioną, propozycję interpretacji powołanych przepisów, a także wpływ tej wykładni na rozstrzygnięcie sprawy. Uzasadnienie wniosku zainteresowanego o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie spełnia wyżej wymienionych wymogów.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 18 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).